

примитивно номадско племе, практикуващо своите традиционни занаяти, е неадекватно, защото новодошлите изглеждат по-скоро по-цивилизовани от повечето роми на Балканите по това време.

Изглежда сякаш те са извършили внимателно пазарно проучване преди пристигането си, тъй като знаели западно-европейски езици и не след дълго притежавали точни карти и алманаси, посочващи панаири⁹ и включвали занаятчии, които можели да правят печати и да пишат официални писма. Още по-забележителен е първоначалният им успех при придобиването на упълномощаващи писма от такива владетели като императора на Свещената римска империя Сигизмунд¹⁰ и папа Мартин V, като обясняват своят произход и номадство, които са не само внушаващи доверие, но и доблестни с оглед на тогавашните европейски ценности: те претендирали да са религиозни покаяници.

Пойсоние¹¹ дори допуска, че голямата видима разлика в богатството между ромските водачи и последователите им е не толкова отражение на вътрешни социално деление, колкото колективна тактика, целяща да осигури на тези групи по-добра позиция в преговорите. Макар и във висша степен спекулативен, този възглед отчасти се подкрепя от факта, че поне във Франция ромите подражават на някои особености на гилдиите на просяците, които, от своя страна, със свои собствени дворове, крале, социално разделение и система за правораздаване, са пародия на феодално общество.

Какъвто и да е произходът на тези роми, важно е да се разбере, че във всеки случай тогавашните условия в Западна Европа вероятно не са могли да им позволят да следват модела на ромите в Източна Европа. В частност по-развитите занаятчийски производства са по-добре организирани срещу външно проникване. Перспективите за заселване също неизбежно са незначителни в период, през който орди от просяци, освободени войници и амбулантни търговци често бродят из пътищата.¹²